

แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่ม
บ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
Guidelines for Developing the Agricultural Administration
of the Residents in Kaeng Kia Village, Bachieng
Charoensuk District, Champasak Province, Lao PDR

¹สุดง แสนวิลไล และ ²วินัย จำปาด่อน,
¹Sudong Saenwilai and ²Winai Jampa-orn

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, ประเทศไทย
Ubon Ratchathani Rajabhat University, Thailand.

¹taksina_123@hotmail.com

Received February 12, 2019; Revised March 2, 2019; Accepted May 14, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนและแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่บ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก จำนวน 255 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า

สภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร รองลงมา คือ ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร และด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการบริหารจัดการ แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร

ควรเพิ่มการขยายที่ดินให้แก่เกษตรกรเพื่อนำใช้อย่างถูกต้อง ผลักดันในด้านวิชาชีพในการผลิตให้แก่ประชาชน ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน

ข้อที่ควรพัฒนาคือควรจัดเพิ่มหัตถ์ลาดเพื่อรองรับผลผลิตทั้งภายในท้องถิ่นและภายนอก ยกกระดับความรู้เทคนิคแบบใหม่ๆในการผลิตให้แก่ประชาชน ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร ควรให้ความรู้แก่เกษตรกรในด้านนโยบายการสนับสนุนของภาครัฐ พัฒนาการด้านการค้าและราคาให้ปลูกพืชตามที่ตลาดต้องการควบคู่กับการผลิตแบบดั้งเดิม ด้านการบริหารจัดการ แนวทางการพัฒนาทั้งเมล็ดพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่ตลาดต้องการ ให้หน่วยงานการปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องถ่ายทอดความรู้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึงและต่อเนื่อง

คำสำคัญ: การทำเกษตรกรรม; พัฒนารฐานทรัพยากร; การบริหารจัดการ

Abstract

This research aimed at studying the conditions of the agricultural administration of the residents and the guidelines for developing the agricultural administration of the residents in Kaeng Kia Village, Bacheing Charoensuk District, Champasak Province, Lao PDR. The samples were 255 residents in Kaeng Kia Village, Bacheing-Charoensuk District. The research instruments were a questionnaire and an interview form. The statistics used to analyze data consisted of percentage, mean, and standard deviation. The analysis of the data from the interview was analyzed by content analysis.

The research findings were as follows.

The overall conditions of the agricultural administration of the residents in Kaeng Kia Village, Bacheing Charoensuk District, Champasak Province, Lao PDR was at a moderate level. The highest average level was the development of the resource base, followed by the building of the stability for the farmers and enhancing the competitive ability. The lowest average level was the management. For the guidelines on the development of agricultural administration of the residents in Kaeng Kia Village, Bacheing Charoensuk District, Champasak Province, Lao PDR, it is suggested that the farmers should have more lands to do farming legally, their professional careers in producing crops should be driven and their competitive ability should be raised.

Area of development should focus on more marketing for the farmers to sell the products within and outside the locality. The farmers' knowledge on farming and new producing techniques should be introduced. In building stability for the

farmers, the farmers should be educated in the policies supported by the government, the product trade and prices should be developed, and the farmers should grow the crops based on the markets' demands coupled with the traditional producing. In the management of the guidelines for developing the crops' seeds and animal breeding based on the markets' demand, the government administration and the related administration should continuously and thoroughly transfer knowledge to all of the residents.

Keywords: Farming, Resource Base Development, Administration

บทนำ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แบ่งเขตเศรษฐกิจออกเป็นสามภาค คือ ภาคเหนือภาคกลางและภาคใต้แต่ละภาคก็มีความแตกต่างกันทางด้านสภาพพื้นที่และภูมิอากาศ ในส่วนของภาคเหนือของลาวมีลักษณะพื้นที่เต็มไปด้วยภูเขาเป็นส่วนมาก และมีชายแดนติดกับประเทศจีนและเวียดนาม จึงได้รับอิทธิพลทางด้านภูมิอากาศจากประเทศเพื่อนบ้านเป็นอย่างมากในฤดูหนาว โดยเฉพาะจีนที่เป็นผืนดินที่กว้างขวาง ภาคเหนือนี้เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชอายุสั้น เช่น ข้าวโพด และข้าวฟ่าง ส่วนทางภาคกลางของลาวมีสภาพพื้นที่เป็นที่ราบเป็นส่วนใหญ่ และอยู่ค่อนข้างใกล้ทะเลจีนใต้มีสภาพภูมิอากาศกึ่งร้อนกึ่งหนาว จึงเหมาะในการทำนา และทำสวน ในขณะที่ภาคใต้ของลาวมีลักษณะพื้นที่ค่อนข้างราบสภาพภูมิอากาศค่อนข้างร้อนชื้น จึงเหมาะแก่การปลูกกาแฟและยางพารา การเกษตรโดยรวมในปัจจุบันของลาวกำลังมีการขยายตัวตามลำดับ ส่วนมากเป็นการเกษตรแบบผสมผสานที่มีการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ควบคู่กันไป หรือการเกษตรแบบครัวเรือนที่ประชาชนทำมาหากินพอเลี้ยงครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ การปลูกพืชในเชิงเศรษฐกิจหรือระดับอุตสาหกรรม ยังมีการเติบโตค่อนข้างช้าเนื่องจากข้อจำกัดเรื่องทุนในการผลิต ส่วนการเลี้ยงสัตว์และการประมงก็มีการเติบโตไปในทางที่ดีขึ้น เนื่องจากมีความต้องการของตลาดเพิ่มมากขึ้นเป็นผลจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง การผลิตในส่วนนี้ โดยมากเพื่อเป็นอาหารมนุษย์ เช่น ปลา ไก่ หมู วัวและควาย ส่วนการผลิตทางด้านป่าไม้มีปริมาณลดลง เนื่องจากมีการตัดไม้ทำลายป่าเพื่อเปลี่ยนเป็นพื้นที่ทำไร่และทำสวน ด้วยเหตุนี้รัฐบาลลาวจึงได้ออกมาตรการในการใช้พื้นที่แบบจำกัด กล่าวคือแต่ละครอบครัวมีสิทธิครอบครองพื้นที่ได้เพียงสามไร่ (4,800 ตารางเมตร) และมีการปลูกป่าในแต่ละปีเพื่อทดแทนพื้นที่ป่าที่ลดลง (กรมปลูกฝังและส่งเสริมการเกษตร 1998: 13-14)

ภาครัฐจึงมีนโยบายส่งเสริมให้เกษตรกรรู้จักการผลิต เพื่อให้มีอาหารเพียงพอเลี้ยงครอบครัว และมีผลผลิตส่วนเกินเพื่อขายเป็นสินค้านำรายได้เข้าในครอบครัว สภาพการเกษตรในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวส่วนมากเป็นการเกษตรแบบผสมผสาน ที่มีการปลูก

พืชหลายชนิดในฤดูเพาะปลูกเดียวกัน เช่น การปลูกข้าวร่วมกับข้าวโพด ถั่ว หรือแม้กระทั่งข้าวเดือยหรือพืชอื่นอีกหลายชนิด ขึ้นกับความต้องการของเกษตรกรและสภาพพื้นที่ในแต่ละเขต รัฐบาลลาวได้วางแผนในการผลิตอาหารให้ได้ประมาณ 3,200,000 ตัน-3,300,000 ตัน โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคกลาง เช่น เวียงจันทน์ บอริคำไซยและสะหวันนะเขต โดยเขตจังหวัดดังกล่าวมีลักษณะเป็นพื้นที่ราบซึ่งต่างจากภาคเหนือที่เต็มไปด้วยภูเขาป่าดง โดยจะเน้นการผลิตพืชผลเพื่อจำหน่ายหรือส่งออกไปยังต่างประเทศ เช่น กาแฟ ยางพารา ชา ข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วทุกประเภท ยาสูบ อ้อย และพืชอื่นๆ อีกหลายชนิด นอกจากนี้รัฐบาลลาวยังมีแผนที่จะลดการตัดไม้ทำลายป่าเพื่อทำไร่ของเกษตรกรที่อาศัยอยู่ตามภูเขา โดยส่งเสริมให้เกษตรกรมีอาชีพใหม่ เช่น การปลูกไม้อุตสาหกรรม การเลี้ยงสัตว์และการปลูกพืชผักทดแทนเพื่อจำหน่ายเป็นสินค้า (คณะกรรมการแผนการและการลงทุน, 2006:20-55)

การเกษตรในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปัจจุบัน ยังมีปัญหาหลายอย่างที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้ ถึงแม้ว่า ลาวมีการส่งออกสินค้าไปยังต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ แต่เมื่อเทียบกับประเทศอื่นแล้วเห็นได้ว่า การเติบโตในด้านนี้ยังสู้ประเทศเพื่อนบ้านไม่ได้ ปัญหาที่เกี่ยวกับการเกษตรของลาว คือ คุณภาพของพืชผลที่ปลูกไม่ตรงตามมาตรฐานของตลาด เนื่องจากพันธุ์พืชที่ใช้มีความแปรปรวนสูงหรือเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกไม่มีคุณภาพหรือมีคุณภาพต่ำ ทำให้ลักษณะของผลผลิตที่ได้ไม่ตรงตามที่ต้องการ ส่งผลให้ราคาต่ำลง ความรู้ทางด้านวิชาการของผู้ผลิตหรือเกษตรกรยังไม่เพียงพอ ส่งผลให้การจัดการไม่เป็นไปตามระบบการผลิตที่ดี ภูมิประเทศในภาคเหนือของลาวเต็มไปด้วยเทือกเขาที่สูงชันเส้นทางคมนาคมคดเคี้ยว ทำให้มีความยากลำบากหรือใช้เวลานานมาก ในการขนส่งสินค้าจึงมีผลทำให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งสินค้าสูงเกินกว่าที่ควรมาก

สภาพการบริหารและการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปัจจุบันยังคงประสบปัญหาเช่นเดียวกับเกษตรกรผู้ทำเกษตรกรรมทั่วประเทศ คือ คุณภาพของพืชผลที่ปลูกไม่ตรงตามมาตรฐานของตลาด ขาดเมล็ดพันธุ์ที่เหมาะสมกับภูมิประเทศหรือท้องถิ่น ขาดความรู้ทางด้านวิชาการของผู้ผลิตหรือเกษตรกรยังไม่เพียงพอ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหาแนวทางการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อพัฒนาฐานทรัพยากร ยกระดับความสามารถการแข่งขัน สร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร ตลอดจนแนวทางการพัฒนาปรับปรุงและกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เพื่อนำผลจากการวิจัยไปสู่การปฏิบัติและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัย และมีทะเบียนบ้านอยู่ในเขตกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จากทั้ง 3 หมู่บ้าน จำนวน 760 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัย และมีทะเบียนบ้านอยู่ในเขตกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จากทั้ง 3 หมู่บ้าน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 255 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan (1986: 345 อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด 2554: 199) และโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random Sampling)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในการพัฒนาระบบเกษตรกรรมที่เข้มแข็งและยั่งยืนสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รัตวาลัย คำภา (2557: 8-10) มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร 2) ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน 3) ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร และ 4) ด้านการบริหารจัดการ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสารต่างๆตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แบบสอบถามแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร 2) ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน 3) ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร 4) ด้านการบริหารจัดการ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของ Likert Scale (Likert, Rensis, 1970: 90-95)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อเสนอแนะอื่นๆ

2. แบบสัมภาษณ์ การศึกษาแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ประกอบด้วยข้อคำถามมี 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร 2) ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน 3) ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร 4) ด้านการบริหารจัดการ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ (Percentage)

4.2 การวิเคราะห์สภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยซึ่งมี 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด 2554:112) โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลนสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. สภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเลนสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร รองลงมา คือ ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการบริหารจัดการ โดยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1.1 ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการสนับสนุนด้านทุนให้แก่ประชาชน ที่เป็นเกษตรกรเพื่อใช้ในการทำเกษตรกรรม เช่น นโยบายรัฐ จัดกลุ่ม กู้ยืมเงิน รองลงมา คือ ส่งเสริมและสนับสนุนน้ำและการชลประทานเพียงพอให้ประชาชนและเกษตรกรเพื่อใช้ในการทำเกษตรกรรม ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การรักษาฟื้นฟู บำรุงทรัพยากร การปรับปรุงดินทางการทำเกษตรกรรมอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง

1.2 ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การแนะนำการใช้เทคโนโลยีในการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ รองลงมา คือ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมคุ้มค่าให้แก่ประชาชนหรือเกษตรกร ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การรักษาฟื้นฟู บำรุงทรัพยากรทางการทำ เกษตรกรรมอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง

1.3 ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร โดยรวมมีการดำเนินงาน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสนับสนุนการแห่งรองรับผลผลิตการเกษตรของประชาชนหรือเกษตรกรอย่างเพียงพอ รองลงมา คือ การประเมินผลการดำเนินงานในทำเกษตรกรรมของเกษตรกรเพื่อสนับสนุนการสร้างรายได้จากผลผลิตทางการเกษตร ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สนับสนุนสถาบันเกษตรกรหรือวิสาหกิจชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้

1.4 ด้านการบริหารจัดการ โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ส่งเสริมการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเรื่องดินและน้ำเพื่อทำการเกษตร รองลงมา คือ ส่งเสริมการให้ความรู้และความเข้าใจให้เกษตรกรสามารถผลิตและเก็บเกี่ยวผลผลิตเป็นไปตามฤดูกาล ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ให้ความรู้ในการควบคุม ดูแลการปลูกพืชให้ได้คุณภาพตามมาตรฐานของตลาด

2. แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเจริญรุ่งเรือง แหวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังนี้

2.1 ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร แนวทางการพัฒนา ควรเพิ่มการขยายที่ดินให้แก่เกษตรกรเพื่อนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องผลักดันในด้านวิชาชีพในการผลิตให้แก่ประชาชน ควรตรวจสอบสภาพพืชและดินทรัพยากรเพื่อเพิ่มในการปลูกผลิต สนับสนุนให้ความรู้วิชาการใหม่ในการทำเกษตรกรรม สนับสนุนการปลูกพืชคลุมดินและปลูกพืชทดแทน เพิ่มการปลูกพืชทดแทนเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้ดิน เพิ่มมาตรการในการรักษาทรัพยากรให้มีความสมบูรณ์ อบรมให้แก่เกษตรกรในการช่วยเพิ่มคุณภาพของทรัพยากรในการทำเกษตรกรรม

2.2 ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน แนวทางการพัฒนา ควรจัดเพิ่มหาตลาดเพื่อรองรับผลผลิตทั้งภายในท้องถิ่นและภายนอก ยกกระดับความรู้ เทคนิคแบบใหม่ๆในการผลิตให้แก่ประชาชนเพื่อเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น เพิ่มการยกระดับวิชาการเทคนิคให้มีความก้าวหน้าและทันสมัย ควรค้นคว้าเพื่อเพิ่มคุณภาพผลผลิตให้ออกสู่ตลาดที่กว้างขึ้น ควรขยายพื้นที่ในการผลิตกิจกรรมให้แก่ประชาชน เพิ่มการแข่งขันทั้งในด้านการผลิตและการค้า เพิ่มตลาดรองรับผลผลิตและเพิ่มทุนสนับสนุนการผลิต ให้ความรู้ด้านวิชาการในการผลิตกิจกรรมให้ได้คุณภาพตามที่ตลาดต้องการ

2.3 ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร แนวทางการพัฒนา ควรให้ความรู้แก่เกษตรกรในด้านนโยบายการสนับสนุนของภาครัฐ พัฒนาทางด้านการค้าและราคาให้ปลูกพืชตามที่ตลาดต้องการควบคู่กับการผลิตแบบดั้งเดิมส่งเสริมอาชีพให้แก่เกษตรกรและการช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น พัฒนาเกษตรกรเพิ่มคุณภาพทุกขั้นตอนในการผลิตทั้งในด้านพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ สนับสนุนการตั้งกลุ่มสมาพันธ์การผลิตให้เพิ่มมากขึ้น สนับสนุนกลุ่มการผลิตการค้ารับประกันราคาการผลิตสร้างหลักประกันที่แน่นอนและทันสมัยให้แก่อาชีพเกษตรกร

2.4 ด้านการบริหารจัดการ แนวทางการพัฒนา ควรให้ความรู้แก่เกษตรกรในด้านต่างๆทั้งเมล็ดพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ที่ตลาดต้องการ ให้หน่วยงานการปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องถ่ายทอดความรู้แก่ประชาชนอย่างเป็นประจำส่งเสริมทางด้านการผลิต ส่งเสริมทางด้านตลาดและราคา ส่งเสริมด้านวิชาการเทคนิคต่างๆ เพิ่มขึ้น พัฒนาการบริหารจัดการให้เข้าถึงประชาชนมากยิ่งขึ้น ภาครัฐเพิ่มการช่วยเหลือประชาชนในด้านวิชาการเทคนิคและทุนสนับสนุนเพิ่มขึ้น ภาครัฐหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าสนับสนุนการผลิตในทุกพื้นที่และต่อเนื่อง ให้การสนับสนุนการผลิตในแต่ละระยะและให้ความรู้วิชาการแก่ประชาชนเพิ่มขึ้น เพิ่มการสนับสนุนการจัดการให้ทั่วถึงและต่อเนื่อง

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเดินสู่ก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถอภิปรายผลในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. สภาพการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเดินสู่ก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร ทั้งนี้เนื่องจากมีการสนับสนุนด้านทุนให้แก่ประชาชน ที่เป็นเกษตรกรเพื่อใช้ในการทำเกษตรกรรม เช่น นโยบายรัฐจัดกลุ่ม กู้ยืมเงิน ส่งเสริมและสนับสนุนน้ำและการชลประทานเพียงพอให้ประชาชนและเกษตรกรเพื่อใช้ในการทำเกษตรกรรม สนับสนุนเมล็ดพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์เพื่อการเกษตรให้เกษตรกรใช้ในการทำเกษตรกรรม จึงเป็นสาเหตุที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สตีฟ คีร์คอปิว (2557: 97-101) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของสถาบันชุมชนเกษตรกรรมยั่งยืน (ISAC) ในการขับเคลื่อนเกษตรทางเลือก: กรณีศึกษาบ้านดอนเจียง ตำบลสบเปิง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า สถาบันชุมชนเกษตรกรรมยั่งยืน เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีแนวคิดในการสร้างระบบเกษตรกรรมยั่งยืนในชุมชนบ้านดอนเจียงให้สัมพันธ์กับลักษณะภูมินิเวศเงื่อนไขด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรและมีระบบตลาดที่เป็นธรรมรองรับ เพื่อช่วยแก้ปัญหาของเกษตรกรในทุกมิติทั้งการผลิตและการตลาดให้เกษตรกรพึ่งพาตนเองได้ ภายใต้แนวคิดแบบเกษตรผสมผสานและการทำเกษตรแบบอินทรีย์ ซึ่งมีกระบวนการถ่ายทอดความรู้ มีการจัดกิจกรรมด้านการจัดการกับปัจจัยที่ทำให้เกษตรกรสามารถเลือกปฏิบัติเกษตรทางเลือก มีการจัดการด้านการจัดการปัจจัยภายใน ส่วนด้านรองลงมา คือ ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง การสนับสนุนการแห่งรองรับผลผลิตการเกษตรของประชาชนหรือเกษตรกรอย่างเพียงพอ การประเมินผลการดำเนินงานในทำเกษตรกรรมของเกษตรกรเพื่อสนับสนุนการสร้างรายได้จากผลผลิตทางการเกษตร หลักประกันรายได้ของเกษตรกรให้มีความมั่นคงและครอบคลุมเกษตรกรทั้งหมด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นิศานาถ ธนะรังษฤษฎ์ (2557: 66-74) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการเกษตรในจังหวัดพะเยา จากการศึกษาค้นคว้า บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการเกษตร มีการติดต่อและได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการเกษตรจากเจ้าหน้าที่นักวิชาการ มีความสัมพันธ์กับบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการเกษตร

2. แนวทางพัฒนาการบริหารการทำเกษตรกรรมของประชาชนกลุ่มบ้านแก้งเกีย เมืองบาเจียงจะเดินสู่ก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการบริหารจัดการ โดยรวมมีการดำเนินงาน มีการส่งเสริมการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเรื่องดินและน้ำเพื่อทำการเกษตร ส่งเสริมการให้ความรู้และความเข้าใจให้เกษตรกรสามารถผลิตและเก็บเกี่ยวผลผลิตเป็นไปตาม

ฤดูกาล ให้ความรู้ในการควบคุม ดูแลการปลูกพืชให้ได้คุณภาพตามมาตรฐานของตลาด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิศานาถ ธนะรังสฤษฏ์ (2557:66-74) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการเกษตรในจังหวัดพะเยา จากการศึกษาพบว่า ได้ให้ข้อเสนอแนะ คือ ควรให้มีการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาการเกษตรให้มากขึ้น เพิ่มบุคลากรทางด้านการเกษตร ศึกษาสภาพปัญหาด้านการเกษตรภายในตำบลก่อนมีการทำแผนพัฒนาการเกษตร และควรมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรให้มากขึ้น และงานวิจัยของกิตติวัฒน์ ทิพย์วัลย์ (2557: 59-65) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาเกษตรทางเลือกในทัศนะของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด ควรต้องรักษาวินัยชีวิตแบบชนบท ควรเน้นความหลากหลายของการปลูกพืชผล ควรปรับปรุงดินอยู่เสมอ ควรใช้น้ำหมักในการเกษตรมากกว่าการใช้ปุ๋ยเคมีควรต้องผลิตพืชผลที่มีรสชาติตามธรรมชาติ ควรมีการจัดระบบสหกรณ์ ควรต้องเน้นการจัดการทรัพยากรน้ำในระดับไร่นาเป็นหลัก และควรใช้การปลูกพืชคลุมดิน ส่วนด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกร แนวทางการพัฒนาควรให้ความรู้แก่เกษตรกรในด้านนโยบายการสนับสนุนของภาครัฐ พัฒนาทางการค้า และราคาให้ปลูกพืชตามที่ตลาดต้องการควบคู่กับการผลิตแบบดั้งเดิม ส่งเสริมอาชีพให้แก่เกษตรกรและการช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น พัฒนาเกษตรกรเพิ่มคุณภาพทุกขั้นตอนในการผลิตทั้งในด้านพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ สนับสนุนการตั้งกลุ่มสมาพันธ์การผลิตให้เพิ่มมากขึ้น สนับสนุนกลุ่มการผลิตการค้ารับประกันราคาการผลิต สร้างหลักประกันที่แน่นอนและทันสมัยให้แก่อาชีพเกษตรกร ซึ่งสอดคล้องกับสตีมันท์ เครือคำปลิว (2557: 97-101) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของสถาบันชุมชนเกษตรกรรมยั่งยืน (ISAC) ในการขับเคลื่อนเกษตรทางเลือก: กรณีศึกษาบ้านดอนเจียง ตำบลสบเปิง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าเพื่อช่วยแก้ปัญหาของเกษตรกรในทุกมิติทั้งการผลิตและการตลาดให้เกษตรกรพึ่งพาตนเองได้ ภายใต้แนวคิดแบบเกษตรผสมผสานและการทำเกษตรแบบอินทรีย์ ซึ่งมีกระบวนการถ่ายทอดความรู้ มีการจัดกิจกรรมด้านการจัดการกับปัจจัยที่ทำให้เกษตรกรสามารถเลือกปฏิบัติเกษตรทางเลือก มีการดำเนินโครงการอย่างมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการเกษตรทางเลือกแบบครบวงจร อันจะถือเป็นการร่วมมือกันเพื่อประโยชน์แก่เกษตรกรอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ด้านพัฒนาฐานทรัพยากร ควรมีการส่งเสริมการรักษาฟื้นฟู บำรุงทรัพยากร การปรับปรุงดินทางการทำเกษตรกรรมอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง พร้อมทั้งจัดระเบียบพื้นที่ในการผลิตกิจกรรมทำเกษตร มีความเหมาะสมสำหรับการทำเกษตรกรรมของประชาชน

1.2 ด้านยกระดับความสามารถการแข่งขัน ควรให้การสนับสนุนและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้สามารถอำนวยความสะดวกในการส่งเสริมการเกษตร

1.3 ด้านสร้างความมั่นคงให้กับเกษตรกรและด้านการบริหารจัดการ ควรมีการสนับสนุนสถาบันเกษตรกรหรือวิสาหกิจชุมชน ส่งเสริมให้ประชาชนหรือเกษตรกร ให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีการจัดวิทยากรให้ความรู้ในการควบคุมดูแลการปลูกพืชให้ได้คุณภาพตามมาตรฐานของตลาด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาแนวทางส่งเสริมการทำเกษตรกรรมของประชาชนในเขตแขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมการทำเกษตรกรรมในเมืองบาเจียง จะลินสุก แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เอกสารอ้างอิง

- กิตติวัฒน์ ทิพย์วัลย์. (2557). *การพัฒนาเกษตรทางเลือกในทัศนะของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสะตอ อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด*. ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- คณะกรรมการแผนการและการลงทุน. (2006). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม 5 ปี ครั้งที่ 4 (2006-2010)*. นครหลวงเวียงจันทน์: กระทรวงแผนการและการลงทุน
- นิตานาด ธนะรังษฤษฎ์. (2557). *บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการเกษตรในจังหวัดพะเยา*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลดาวัลย์ คำภา. (2557). *เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องการพัฒนาระบบเกษตรกรรมที่เข้มแข็งและยั่งยืนสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: คณะเกษตรมหาวิทยลัยเกษตรศาสตร์.
- สตั้มภ์ เครือคำปลิว. (2557). *บทบาทของสถาบันชุมชนเกษตรกรรมยั่งยืน (ISAC) ในการขับเคลื่อนเกษตรทางเลือก: กรณีศึกษาบ้านดอนเจียง ตำบลสบเปิง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการใช้ที่ดินและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมปลูกฝังและส่งเสริมการเกษตร. (1998). *ระเบียบการใช้พันธุ์หรือเมล็ดพันธุ์พืชสำหรับการเพาะปลูกในประเทศลาว*. นครหลวงเวียงจันทน์: กระทรวงเกษตรและป่าไม้.
- Likert, Rensis. (1970). *The Human Resources: Cases and Concept*. New York: Hart Court Brace B. World in Cooperated